

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 2 września 2015 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 94/19/WE — Punkt 7 załącznika I — System gwarancji depozytów — Wykluczenie niektórych deponentów z systemu zabezpieczenia depozytów — Wykluczenie „kierownika

W sprawie C-127/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) postanowieniem z dnia 12 marca 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 marca 2014 r., w postępowaniu:

Andrejs Surmačs

przeciwko

Finanšu un kapitāla tirgus komisija,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.C. Bonichot, A. Arabadjiev, J.L. da Cruz Vilaça (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu A. Surmačsa osobiście,
- w imieniu rządu łotewskiego przez I. Kalniņa oraz L. Skolmeistare, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez A. Saukę oraz K.P. Wojcika, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 marca 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: łotewski.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135, s. 5), zmienionej dyrektywą 2009/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r. (Dz.U. L 68, s. 3) (zwanej dalej „dyrektywą 94/19”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy A. Surmačem a Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisją rynku finansowego i kapitałowego, zwaną dalej „KRFK”) w przedmiocie odmowy uznania przez tę komisję A. Surmača za deponenta mającego prawo do gwarancji przewidzianej w dyrektywie 94/19.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Dyrektywa 94/19 została uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173, s. 149). Jako że wspomniane uchycenie stało się skuteczne w dniu 4 lipca 2015 r., w postępowaniu głównym stosuje się dyrektywę 94/19.
- 4 Motywy pierwszy, szesnasty i osiemnasty dyrektywy 94/19 stanowiły:

„zgodnie z celami traktatu, należy promować harmonijny rozwój działalności instytucji kredytowych na obszarze całej Wspólnoty, znosząc wszelkie ograniczenia prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, wzmacniając równocześnie stabilność systemu bankowego oraz ochronę oszczędzających;

[...]

z jednej strony minimalny poziom pokrycia ustalony w niniejszej dyrektywie powinien zostać tak określony, aby nie tylko w interesie ochrony konsumenta, lecz także w interesie stabilności systemu finansowego obejmował możliwie dużą sumę depozytów; z drugiej strony byłoby niewłaściwe wyznaczać w całej Wspólnocie poziom ochrony, który w pewnych przypadkach mógłby wspierać niesolidne zarządzanie instytucjami kredytowymi; koszty finansowe dla tych systemów powinny zostać uwzględnione; wydaje się celowe ustalenie zharmonizowanej minimalnej kwoty pokrycia na 20 000 [EUR]; w ograniczonym zakresie postanowienia przejściowe mogą być konieczne, aby zezwolić systemom, których to dotyczy, na utrzymanie tej wartości;

[...]

jeżeli dane państwo członkowskie uważa, że niektóre kategorie depozytów lub deponentów, które muszą zostać wyraźnie nazwane [wyliczone], nie potrzebują szczególnej ochrony, powinno ono mieć możliwość wykluczenia ich z systemu zabezpieczenia oferowanego przez systemy gwarancji depozytowych;

[...]”.

- 5 Zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 94/19:

„Każde państwo członkowskie czuwa nad utworzeniem i urzędowym uznaniem na swoim terytorium jednego lub kilku systemów gwarancji depozytów [...]”.

6 Artykuł 7 ust. 1 i 2 tej dyrektywy stanowił:

„1. W przypadku, gdyby depozyty były niedostępne, systemy gwarancji depozytów przewidują, by całość depozytów tego samego deponenta była pokryta do wysokości sumy 50 000 EUR.

[...]

2. Państwa członkowskie mogą jednak przewidzieć, że niektórzy deponenti lub niektóre depozyty zostaną wykluczone z zabezpieczenia lub tylko w małym stopniu będą zabezpieczone. Lista tych wyjątków jest dołączona do załącznika I”.

7 Załącznik I do rzeczony dyrektywy wymieniał listę wyjątków przewidzianych w jej art. 7 ust. 2. Wśród depozytów, jakie mogły zostać wykluczone, w pkt 7 tegoż załącznika znajdowały się depozyty „członków rady administracyjnej, kierowników przedsiębiorstwa, współników osobiście odpowiedzialnych, osób posiadających co najmniej 5% kapitału instytucji kredytowej, osób, którym powierzono kontrolę dokumentów rachunkowych instytucji kredytowej, i deponentów, którym powierzono podobne funkcje w innych spółkach tej samej grupy przedsiębiorstw”.

8 Podobnie pkt 8 załącznika I do dyrektywy 94/19 stanowił, że wyłączone z zabezpieczenia mogły zostać „[d]epozyty bliskich krewnych oraz osób trzecich, które działają na rachunek deponentów, o których mowa w pkt 7”.

Prawo łotewskie

9 Dyrektywa 94/19 została transponowana do prawa łotewskiego w drodze Noguldījumu garantiju likums (ustawy o gwarancji depozytów). Na fundusz gwarancyjny depozytów składają się wkłady podmiotów wymienionych w art. 7 tej ustawy. Zgodnie z art. 1 ust. 7 rzeczony ustawy owym funduszem administruje KRFK.

10 Artykuł 17 ust. 4 rzeczony ustawy stanowi, że wspomniany fundusz nie musi gwarantować wypłaty odszkodowania w przypadku „depozytów utworzonych przez akcjonariuszy instytucji finansowej posiadających w niej znaczący udział, przez członków lub prezesa rady nadzorczej lub zarządu, dyrektora służby audytu wewnętrznego, audytora spółki, a także innych pracowników instytucji finansowej, którzy zajmują się planowaniem jej działalności, zarządzaniem tą działalnością i jej kontrolowaniem oraz są za nią odpowiedzialni”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

11 W dniu 21 listopada 2011 r. KRFK wydała decyzję nr 278 o zawieszeniu świadczenia usług finansowych przez spółkę Latvijas Krājbanka (zwaną dalej „bankiem”). W tym dniu A. Surmačs zajmował w tym banku stanowisko wiceprezesa do spraw prawa międzynarodowego i finansowego. Z postanowienia odsyłającego wynika, że A. Surmačs podlegał bezpośrednio prezesowi zarządu i sam był członkiem tego organu, zanim został wiceprezesem, które to stanowisko zajmował w dniu wydania tejże decyzji przez KRFK.

12 Decyzją z dnia 5 stycznia 2012 r. KRFK stwierdziła, że ze względu na zajmowane przez A. Surmačsa stanowisko w banku nie można było uznać go za deponenta objętego zabezpieczeniem przewidzianym w ustawie o gwarancji depozytów. Decyzja ta opierała się na art. 17 ust. 4 rzeczony ustawy, na którego mocy z zabezpieczenia tego nie może korzystać pracownik instytucji finansowej zajmujący się planowaniem działalności, zarządzaniem nią i kontrolowaniem działalności tej instytucji.

- 13 Andrejs Surmačs wniósł do Administratīvā apgabaltiesa (regionalnego sądu administracyjnego) skargę, w której zakwestionował zasadność decyzji KRFK ze względu na to, że stanowisko, jakie zajmował on w banku, było w rzeczywistości stanowiskiem honorowym i nie zapewniało żadnych uprawnień decyzyjnych. Administratīvā apgabaltiesa oddalił tę skargę w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 r.
- 14 Od wyroku Administratīvā apgabaltiesa A. Surmačs wniósł skargę kasacyjną do sądu odsyłającego, podnosząc zasadniczo, że ocena konkretnych obowiązków i zakresu odpowiedzialności związanych ze stanowiskiem wiceprezesa pozwoliłaby stwierdzić, iż nie miał on uprawnień do podejmowania wiążących decyzji ani nie mógł wpływać na działalność banku. Co więcej, według A. Surmačsa Administratīvā apgabaltiesa zastosował ustawę o gwarancji depozytów, nie uwzględniając art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 i pkt 7 załącznika I do niej.
- 15 KRFK twierdzi przed sądem odsyłającym, że funkcja, jaką A. Surmačs pełnił w banku w okresie wydania decyzji wspomnianej w pkt 11 niniejszego wyroku, jest objęta wyjątkiem przewidzianym w art. 17 pkt 4 ustawy o gwarancji depozytów i że A. Surmačsa należało uważać za „kierownika” w rozumieniu pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19. Ponadto według KRFK do celów wyłączenia zabezpieczenia należy uwzględnić nie tylko uprawnienia formalnie przyznane A. Surmačsowi, lecz także wpływ, jaki mógł on wywierać nieformalnie na działalność banku.
- 16 W powyższych okolicznościach Augstākā tiesa (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i przedłożyć Trybunałowi następujące pytania prejudycjalne:
- „1) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim wyliczenie osób, które należy uważać za powiązane z instytucją kredytową i którym należy odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania, jest wyliczeniem wyczerpującym?
- 2) Czy za kierownika instytucji kredytowej lub jedną z innych osób wymienionych w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 należy uznać osobę, która zgodnie z opisem stanowiska ma prawo planowania, koordynowania i nadzorowania określonej dziedziny działalności instytucji kredytowej lub sprawowania określonej funkcji, lecz nie w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej jako całości, i która nie ma możliwości wydawania poleceń lub podejmowania decyzji wiążących dla innych osób? Czy należy w tym zakresie brać pod uwagę, co obejmuje dana dziedzina działalności instytucji kredytowej lub dana funkcja?
- 3) Czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może odmówić wypłaty gwarantowanego odszkodowania osobie, która – zgodnie z zakresem uprawnień i obowiązków na danym stanowisku zawartym w opisie tego stanowiska – nie może zostać uznana za kierownika, ale faktycznie ma wpływ na decyzje osób kierujących instytucją kredytową lub osób osobiście odpowiedzialnych za tę instytucję? Czy w tym kontekście może mieć znaczenie wpływ o charakterze wyłącznie nieformalnym, wynikający z autorytetu, kompetencji lub wiedzy takiej osoby w odniesieniu do działalności instytucji kredytowej?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 17 Poprzez swe pierwsze pytanie sąd odsyłający stara się w istocie ustalić, czy wyliczenie w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 depozytów objętych wykluczeniem jest wyczerpujące, ze względu na co państwa członkowskie nie mogą przewidzieć w swym prawie krajowym innych kategorii deponentów, do których zastosowanie ma wykluczenie z zabezpieczenia depozytów.

- 18 Przed wszystkim należy zaznaczyć, że motyw osiemnasty dyrektywy 94/19 przewiduje, iż niektóre kategorie depozytów lub deponentów mogą zostać wykluczone z systemu gwarancji depozytowych. Zgodnie z tym motywem rzeczonych kategorie depozytów lub deponentów muszą zostać wyraźnie wyliczone.
- 19 W tym względzie art. 7 ust. 2 dyrektywy 94/19 zezwala państwom członkowskim na wykluczenie z zabezpieczenia lub na zabezpieczenie tylko w małym stopniu niektórych deponentów lub niektórych depozytów i precyzuje, że lista tych wyjątków została dołączona do załącznika I. Tymczasem z brzmienia tego przepisu w żaden sposób nie wynika, że wspomniane wyliczenie ma charakter przykładowy ani że państwa członkowskie mogą rozszerzyć kategorie depozytów i deponentów przewidziane w załączniku I.
- 20 Następnie należy przypomnieć, że w uzasadnieniu propozycji z dnia 4 czerwca 1992 r. [COM(92) 188 wersja ostateczna, Dz.U. C 163, s. 6], która doprowadziła do przyjęcia dyrektywy 94/19, Komisja wyraźnie wskazała, na s. 18 tego uzasadnienia, że lista wyjątków od systemu zabezpieczeń „podana w załączniku I jest wyczerpująca oraz że państwa członkowskie mogą wykluczyć z zabezpieczenia jedynie instytucje i osoby tam wymienione, podczas gdy każde inne wykluczenie sprzeciwia się dyrektywie”.
- 21 Wreszcie z motywu pierwszego dyrektywy 94/19 wynika, że realizuje ona podwójny cel polegający na zabezpieczeniu oszczędzających w wypadku niedostępności depozytów powierzonych instytucjom kredytowym i na wzmocnieniu stabilności systemu bankowego.
- 22 W tym względzie art. 3 ust. 1 tej dyrektywy wymaga od państw członkowskich, aby czuwały one nad utworzeniem na swoim terytorium jednego lub kilku systemów gwarancji depozytów. Zgodnie z art. 7 ust. 1 wspomnianej dyrektywy systemy te muszą zapewniać każdemu deponentowi minimalny poziom pokrycia, wynoszący 50 000 EUR.
- 23 W odstępstwie od tej reguły art. 7 ust. 2 i załącznik I do dyrektywy 94/19 pozwalają państwom członkowskim na wykluczenie z zabezpieczenia niektórych depozytów i deponentów.
- 24 Jako że kategorie przewidziane w załączniku I do dyrektywy 94/19 stanowią wyjątek od ogólnej reguły przewidzianej w art. 3 rzeczonych dyrektywy, podlegają one wykładni zawężającej (zob. analogicznie wyrok Fastweb, C-19/13, EU:C:2014:2194, pkt 40).
- 25 Niemniej jednak, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 35 opinii, kategorie, którymi posługuje się pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 w celu ustalenia depozytów i deponentów wykluczonych z zabezpieczenia, należy definiować w sposób funkcjonalny. W konsekwencji wykluczenie z zabezpieczenia depozytów ma zastosowanie do osób pełniących funkcje, co do których w świetle prawa krajowego i praktyki handlowej państwa członkowskiego można uznać, że objęte są pojęciami wskazanymi w tymże punkcie rzeczonych załącznika niezależnie od nazwy pełnionej funkcji, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 26 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że wyliczenie w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 depozytów objętych wykluczeniem jest wyczerpujące, ze względu na co państwa członkowskie nie mogą przewidzieć w swym prawie krajowym innych kategorii deponentów, nieobjętych z punktu widzenia pełnionych funkcji pojęciami wyliczonymi w tym samym punkcie, po to, aby zastosować do nich wykluczenie z zabezpieczenia depozytów.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 27 Poprzez swe pytania drugie i trzecie, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający stara się zasadniczo ustalić, czy pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wykluczyć z zabezpieczenia przewidzianego przez tę dyrektywę, jako kierownika lub osobę objętą jedną z kategorii wymienionych w tymże pkt 7, niektóre osoby ze względu na pełnioną w ramach danej instytucji kredytowej funkcję, taką jak funkcja pełniona przez skarżącego w postępowaniu głównym.
- 28 W tym względzie zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część przepis ten stanowi (wyrok Rosselle, C-65/14, EU:C:2015:339, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo). Geneza przepisu prawa Unii również może dostarczyć informacji istotnych dla jego wykładni (wyrok Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 50).
- 29 Należy przede wszystkim zaznaczyć, że samo brzmienie omawianego przepisu nie pozwala na udzielenie odpowiedzi na pytania sądu odsyłającego. W pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 porzeczono bowiem na wyliczeniu kategorii deponentów, którzy mogą zostać wykluczeni z zabezpieczenia, lecz nie podano w nim dalszych informacji dotyczących powodów uzasadniających rzeczone wykluczenia lub roli i funkcji, jakie mają pełnić owi deponenci, aby zostali objęci wykluczeniem określonym w tym przepisie. Informacje takie nie wynikają również z pozostałych przepisów dyrektywy 94/19.
- 30 Następnie, jeżeli chodzi o cele dyrektywy 94/19, należy przypomnieć, że celem tego aktu normatywnego jest, zgodnie między innymi z jego motywem pierwszym, ochrona oszczędzających w ich stosunkach prawnych z instytucją kredytową. Jako że w większości przypadków oszczędzający nie mają bowiem informacji lub kompetencji, aby ocenić rzeczywistą sytuację finansową instytucji kredytowej, z którą wchodzi w stosunki, nie są oni w stanie oszacować ryzyka niewypłacalności tych instytucji.
- 31 W tym względzie motyw osiemnasty dyrektywy 94/19 przewiduje, że jedynie deponenci, którzy „nie potrzebują szczególnej ochrony”, mogą zostać wykluczeni z systemu zabezpieczenia przez państwa członkowskie.
- 32 Wreszcie, jeżeli chodzi o genezę dyrektywy 94/19, należy przypomnieć, że uzasadnienie propozycji Komisji [COM(92) 188 wersja ostateczna] przewiduje, po pierwsze, na s. 2, że dyrektywa ta ma na celu ochronę deponentów, „którzy mają zbyt małą wiedzę w zakresie finansów, aby rozróżnić stabilne instytucje finansowe od mniej stabilnych instytucji finansowych”, i po drugie, na s. 18, że niektórzy deponenci wymienieni w załączniku I mogą zostać wykluczeni z zabezpieczenia, „gdyż trudno uważać ich za zasługujących na ochronę z powodu ich niekompetencji lub słabości gospodarczej”. Jest to oczywiste nawiązanie do osób wskazanych w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19.
- 33 Z powyższych rozważań wynika, że fakultatywne wykluczenie deponentów wyliczonych w rzeczonym punkcie załącznika I do dyrektywy 94/19 opiera się na założeniu, iż zasadniczo osoby te mają takie kompetencje i informacje o instytucji kredytowej, której powierzają swe depozyty, jakimi nie dysponuje większość deponentów. Należy zatem uznać, że osoby objęte jedną z kategorii wymienionych w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 mogą zgodnie z tym przepisem zostać wykluczone z zabezpieczenia, jeżeli ze względu na funkcję pełnioną w ramach instytucji kredytowej lub na swoje stosunki z tą instytucją mają informacje i kompetencje umożliwiające im poznanie i dokonanie oceny rzeczywistej sytuacji finansowej owej instytucji oraz ryzyka związanego z jej działalnością.

- 34 Stwierdzenie to potwierdza analiza pozostałych wyjątków przewidzianych w załączniku I do dyrektywy 94/19. I tak jednym z powodów uzasadniających fakultatywne wykluczenie „bliskich krewnych” oraz „osób trzecich, które działają na rachunek deponentów, o których mowa w pkt 7”, jest okoliczność, że podmioty te mogą mieć te same informacje co osoby wymienione w pkt 7.
- 35 Jeżeli chodzi o badanie sytuacji takiej jak sytuacja skarżącego w postępowaniu głównym w świetle tych uwag, z decyzji odsyłającej wynika, że jedyną wymienioną w pkt 7 załącznika I dyrektywy 94/19 kategorią osób, do której może się on zaliczać, jest kategoria „kierownika”.
- 36 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że osoba znajdująca się w sytuacji A. Surmačsa mogłaby zostać wykluczona z zabezpieczenia przewidzianego w dyrektywie 94/19, jeżeli ze względu na funkcje pełnione jako kierownik instytucji kredytowej mogłaby ona mieć informacje i kompetencje umożliwiające jej poznanie i ocenę rzeczywistej sytuacji finansowej tej instytucji oraz ryzyka związanego z jej działalnością.
- 37 Do sądu odsyłającego należy ocena, czy w sytuacji leżącej u podstaw sporu w postępowaniu głównym zainteresowana osoba miała informacje i kompetencje wymienione w pkt 33 niniejszego wyroku i znajdowała się w sytuacji wspomnianej w jego pkt 35 i 36. W tym celu sąd odsyłający będzie musiał uwzględnić wszystkie istotne okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, a zwłaszcza opis stanowiska zajmowanego przez A. Surmačsa, działalność, jaką ten faktycznie wykonywał, oraz stosunki prawne i faktyczne pomiędzy nim a zarządem banku. W tych ramach kwestia, czy A. Surmačs był odpowiedzialny za ogół działalności banku, czy jedynie za szczególną dziedzinę jego działalności, stanowi tylko jedną z okoliczności wymagających uwzględnienia podczas wspomnianego badania.
- 38 W świetle powyższych uwag na pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć, iż pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19 należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wykluczyć z zabezpieczenia przewidzianego przez tę dyrektywę, jako kierownika, osoby, które ze względu na funkcję pełnioną w ramach instytucji kredytowej mają, niezależnie od nazwy tej funkcji, informacje i kompetencje umożliwiające im dokonanie oceny rzeczywistej sytuacji finansowej tej instytucji oraz ryzyka związanego z jej działalnością.

W przedmiocie kosztów

- 39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyliczenie w pkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, zmienionej dyrektywą 2009/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2009 r., depozytów objętych wykluczeniem jest wyczerpujące, ze względu na co państwa członkowskie nie mogą przewidzieć w swym prawie krajowym innych kategorii deponentów, nieobjętych z punktu widzenia pełnionych funkcji pojęciami wyliczonymi w tym samym punkcie, po to, aby zastosować do nich wykluczenie z zabezpieczenia depozytów.**
- 2) **Punkt 7 załącznika I do dyrektywy 94/19, zmienionej dyrektywą 2009/14, należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wykluczyć z zabezpieczenia przewidzianego przez tę dyrektywę, jako kierownika, osoby, które ze względu na funkcję**

pełnioną w ramach instytucji kredytowej mają, niezależnie od nazwy tej funkcji, informacje i kompetencje umożliwiające im dokonanie oceny rzeczywistej sytuacji finansowej tej instytucji oraz ryzyka związanego z jej działalnością.

Podpisy